

ham Adgang til, og saa skal han kunne oplyse Offentligheden om Grunden dertil, naturligvis ikke saaledes, at han skal have Adgang til i Enkeltheder at redegøre for de Overvejelser, som han har anstillet, men han skal have Adgang til at sige: dette Krav eller dette Tilbud ligger saa langt borte fra det, der efter min Mening kan forhandles om, at den Mæglingmargen, der er givet mig, i mine Mæglingsbestræbelser vil føre mig udenfor det rimelige, og derfor kan jeg indtil videre, saa længe Parterne indtager dette Standpunkt, ikke paatage mig Mæglingsarbejdet. Finder han derimod, at den Margen mellem Krav og Tilbud, der er givet ham for Mæglingen, er rimelig og aabner Udsigt til et for Erhvervs livet og Parterne gunstigt Resultat af Mæglingen, saa er hans Opgave som nu at finde det Skæringspunkt, hvortil Parterne ad hver sin Vej kan føres, altsaa ganske den Opgave, som Forligsmanden i dette Øjeblik har.

Det vilde være nemt at nævne Eksempler, hvor Mægling, endskønt den har ført til Fred, i sine Konsekvenser dog har været ulykkebringende, skadelig for det vedkommende Erhverv. Nu er Eksempler jo i hvert Fald i mange Tilfælde farlige, og i mange Forhold bør man holde sig til det generelle og undlade at oplyse gennem det specielle, men jeg kan dog ikke nægte mig her at fremføre som Eksempel Søfarten. Det ærede Medlem havde jo ogsaa Lejlighed til at se Rækkerne af oplagte Skibe i 1925, og det ærede Medlem er vist aldeles ikke uvidende om, at den danske Skibsfarts Udgifter pr. Lastenhed ligger mange Procent over samtlige konkurrerende Nationers. Ikke des mindre maatte Forligsinstitutionen optage en Mægling, som overhovedet ikke gav den nogen Margen for at skønne over Skibsfartens Forhold, men, hvis Fred skulde stiftes, maatte medføre en Forhøjelse af de Udgifter, der i Forvejen ligger væsentligt over de konkurrerende søfarende Nationers. Følgen blev da ogsaa den kolossale Arbejdsløshed i Skibsfarten, de store Ofre, som maatte bringes fra Samfundets Side, og saadanne konkurrence-mæssige Forhold, at den danske Skibsfart blev bragt ud af Ruter, som den gennem Menneskealdre havde oparbejdet og plejet, hvorved der skabtes Vanskeligheder, ogsaa da den bedre Tid kom, som burde være undgaaet.

Jeg forstaaer aldeles ikke, at det ærede Medlem kan finde, at Staten ikke skal have nogen som helst Adkomst til at tale med om det rimelige eller urimelige i de

Forhold, som Skibsrederne og Sømændene staar i overfor hinanden, men derimod nok skal bære Byrderne, naar Skaden er sket paa Grundlag af den Overenskomst, som Forligsmanden har været henvist til stræbe efter at tilvejebringe. Jeg tror, at det ærede Medlem paa dette Punkt maa være tilgængelig for en anden Opfattelse, og jeg vil meget haabe og meget ønske, at det under de kommende Forhandlinger vil lykkes at bibringe ham en saadan.

Det ærede Medlem siger dernæst med Hensyn til Spørgsmaalet om Mandat for de Repræsentanter, der møder for Forligsmændene, og med Hensyn til Spørgsmaalet om den kompetente Forsamling, at hvis der skulde være nogen Mening i det Forslag, som her er stillet, maatte det være formet lige omvendt af, hvad Tilfældet er. Nu er det jo ganske forstaaeligt og menneskeligt, at man holder paa sit eget og mener, at det er det bedste, men derfra og til at frakende anden Opfattelse enhver Berettigelse og enhver Mening er der dog et Spring. Jeg ved ikke rigtig, om det ærede Medlem fik gjort det, men jeg havde Indtryk af, at han i hvert Fald stod og gjorde sig rede til at foretage dette Spring, og det synes jeg ikke, han skulde. Hvis man nemlig giver den Repræsentant, som nærer Betænkelighed ved at paatage sig Ansvaret for at slutte sig til et Forslag, Adgang til at kræve Forslaget henvist til Afgørelse af den kompetente Forsamling, vil Mandatet blive betydningsløst, thi saa vil han altid søge den Vej ud, saa vil han altid søge bort fra det Ansvar, som kommer til at hvile paa ham alene, og over i den kompetente Forsamling for at dele Ansvaret med den.

Derfor skal det ikke være ham, der har Adkomsten, men i første Række Forligsmanden, og om *han* vil benytte sig af denne Ret eller ej, beror paa, om han mener, at den kompetente Forsamling vil naa til et andet Resultat. Og dernæst skal det være den vedtagende Part, som ogsaa har denne Ret, fordi det kan have sin Betydning virkelig at faa prøvet et Forslag indenfor en større Kreds, hvor der maaske kan være Haab om, at mere objektive Opfattelser kan komme frem.

Jeg kan ogsaa forsikre det ærede Medlem Hr. Lundberg om, at det nytter ikke at holde paa disse Urafstemninger i den kommende Tid. De betyder et afgjort Tilbageskridt med Hensyn til Behandlingen af Interessekonflikter i Sammenligning med de Fremgangsmaader, som fulgtes i Forligsinstitutionens første Tid; de betyder